

מנותצים, עשרות כתובות על הקיר, ליכ לוך נורא. יד אדם לקחה גרון והיבלה בבית, שרק לפני שבוע גרו בו אנשים. כשנאמר לי שמו של תושב הבית, אני מבינה. זהו ביתו של דודו חממי, איש שמורות הטבע, שהטיל חתימו על עשרות מטיילים והיפים בדהב. הוא נהג להיטפל לקבוצות של היפים ומטיילים, להרוס אוהלים ולהתעמר באנשים. בחצרו של דודו חממי אנחנו מגלים איצר בלום: עשרות אלמוגים וצדפות, שנלקחו מים-סוף. חממי, במסגרת תפקידו כמובן, כאיש שמורות הטבע, היה אמור להחרים את האלמוגים מידיהם של המטייל לים, אך לפי אותה הוראה היה עליו להחזיר אותם לים. אך לא. האיש שמר אותם לעצמו, וכעת הם ורוקים מנותצים ומבוזבזים בחצר ביתו הנטוש שבדי-הוב. כעבור שעות אחדות, כשאני רואה את גילה מאופירה מנקה את דירתה שברוו-קיה, בעזרת מגב וסמרטוט-ריצפה, דקה לפני שהיא מחזירה את המפתחות, אני מבינה כי המקום מעיד על יושביו.

קפה ועוגה

חינם

ה דרך לשארם-אל-שייח' קסומה. המידבר חובק אותך וגונב את דעתך. הרים ענקיים. לך תדע על איזה מהם ניתנה תורה לישראל. כוכבים בגודל לא-טבעי, שמיים קרובים-רחוקים. ניתן בקלות לזהות את הדובה הגדולה, הדובה הקטנה, ה' קסיופאה וכוכבי-הצפון. בפעם האחרונה ראית שמים כאלה בא"ש לילה בעמק המצלבה, כשהיית בת 12. מאז חדר ל-

רות הזרקים והזרקות, שהתגוררו בתוך החושות והסוכות בכפר הבדואי שלחוף דהב. כעת שוממות הסוכות ושוממים בתי-הקפה. המבינים טוענים כי המצרים יהרסו את החושות שנתרו במקום.

בית קפה נמוש
אחד מעשרות בחוף הק-סום של דהב. בית-הקפה, שהיה שייך לג'ומעה הבדואי, נועד לטפח את צרכיהם של עש-

להסתדר בצפון. אינה יודעת מה הן תוכי ניותיה. "כל האפשרויות פתוחות לפני". היא אומרת. "אבל אני לא רוצה אף לא באחת מהן".

בדירתה שבאופירה, התמוגית תלויות על הקירות. על כן-הציור עומד ציור ש-התחיל הצייר גיורא אופנהיימר. מיכל עדיין לא ארזה את הצבעים. בכיור האמי בטיה שורה הכביסה, הפריג'ידר מלא ב-אוכל. רק גאז אין. הברת הגאז ניתקה את הגז המרכזי יום קודם לכן. על הפטיפון תקליט של לו ריד.

אנחנו יושבות על כורסות-העץ ומשר-חחות. למיכל היתה שארם לבית אמיתי. (המשך בעמוד 48)

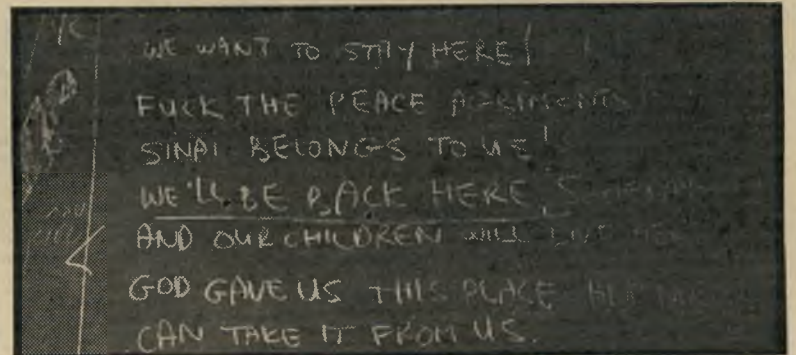
האוכל מגיע, מלווה בירקות טריים חתוי-כים ובטרט של גזר ובננה. לילה לפני הפינוי - וקיטי מוחקת מהתפריט את מחיר העוגה והקפה. היום מגישים פה קפה ועוגה, "און דה האוס". חוזרים לבאר, שותים עוד בירה. שתי נערות יחפות מנסות לארגן ריקודים. ה-היים נמשכים עד לרגע האחרון.

להחליט

מחר

מ יבנה, שהגיעה לשארם מסביון לפני חמש שנים, אחרי שלא הצליחה

תודעתנו מושג חדש: זיהום-האוויר. עוד בדהב מזהירים איתנו שלא יהיה לנו מה לאכול בשארם. אנחנו שמחים על הקרקרים שהביאה רחל מתל-אביב. פלוגי סומך על שארם. "בטוח שיש מקום פתוח", הוא אומר, ואני חושבת שזה לא יתכן. כי הרי מחר עוזבים התושבים האחרונים את המקום. אבל לך תדע, מי שגר ב-שארם מסוגל לכל דבר.

ואמנם, במעודון-הצלילה אקוה מארין אנחנו פוגשים את מיכל לונאי, היושבת בבאר כרגיל. כאילו כלום אינו עומד להת-רחש למחרת היום. הבאר מלא במשקאות, ומיסעדתו של גרט פועלת כרגיל. מיכל, במכנסיים קצרים ובגופייה, מספ-רת כי המצרים קנו את המלון, את מועדון-הצלילה ואת הבאר, על ציודם, כך שאין צורך לארזו. היא משאירה למצרים את כל הכפיות והמזלגות.

שלושה חיילים אמריקאיים משחקים דארטס, מישחק של קליעה למטרה. שני מצרים יושבים ליד הבאר, שותים תה. חיילי צה"ל מבקשים בקארדי וקולה. וב-חלל החדר קולי של בוב דילאן, השר על שער-השמיים.

קיטי האנגליה לוקחת את ההזמנה שלנו במיסעדה. שלוש צלעות-חזיר, פעמיים סטייק. כולם שותים בירה, יושבים מסביב לשולחן העץ הגדול. המקום מלא באנשי הכותה-הרב-לאומי, בישראלים ובמעט זרים, שקיבלו רשות משלטונות צה"ל להתפנות רק למחרת-היום.

קיטי עצובה. אין היא יודעת לאן תלך מכאן. היא היתה בשארם שנה וחצי, חוזה הביתה לאנגליה ולפני חצי שנה באה שוב. אני שואלת אותה אם תסכים להיש-אר במקום אם יאפשרו לה זאת המצרים. "אני לא חושבת", היא משיבה, "זה לא יהיה אותו הדבר". בשלב הראשון היא נוסעת לתל-אביב. שם תחליט מה הלאה. אולי תלך לעבוד במעודון-הצלילה באילת. כולם בונים על מועדון-הצלילה באילת. קשה להיפרד מממיו הכתולים של ים-סוף.

הריצפה. יחד עם יומן-הכיתה, מעורבים בצואה ובשתן. על הלוח מצנע ב-השאיר מישהו כתובת בעברית ובאנגלית עם שגיאות, האומרת: "אנו רוצים להישאר כאן! נזיין את הסכמי השלום! סיני שלנו!"

שיעור באזרחות בדהב
וואנדליזם
חלונות שבורים, ספרי-לימוד זרוקים על